

Kız ve Kaplumbağa

Çınar BİBER

Kız ve Kaplumbağa

Çınar BİBER

Parlak bir cumartesi sabahı Maya, tozlu patikadan seke seke kaplumbağa barınağına doğru gitti. Yeşil sırt çantası her adımda zıplıyordu. Yaprak desenli, en sevdiği hardal sarısı tişörtünü ve kırmızı spor ayakkabılarını giymişti. Bugün ilk kez gerçek kaplumbağalarla tanışacaktı. Maya onları görmek için sabırsızlanıyordu.

Bekçi Priya, Maya'yı kapıda karşıladı. Üzerinde küçük bir kaplumbağa rozeti olan haki bir üniforma ve geniş kenarlı, açık kahverengi bir şapka vardı. Sıcak bir gülümsemeyle Maya'ya küçük bir yazı tahtası uzattı. "Hoş geldin Maya! Yavaş ve emin dostlarımız hakkında bir şeyler öğrenmeye hazır mısınız?" Maya o kadar hızlı başını salladı ki kabarık örgüleri zıpladı. Her şeye hazırdı.

Bekçi Priya, Maya'yı yumuşak çimenleri ve sığ bir su kabı olan güneşli bir bölmeye götürdü. Ortada, koyu yeşil ve kahverengi desenlerle kaplı kubbeli kabuğu olan kocaman bir kaplumbağa oturuyordu. Kabuğunda küçük yosun lekeleri büyümüştü. Buruşuk gri-yeşil derisi çok yaşlı görünüyordu. Yumuşacık kehribar rengi gözleriyle Maya'ya baktı.

"Bu Dede Kabuk," dedi Bekçi Priya. "Yüz yaşından büyük." Maya'nın gözleri kocaman açıldı. "Yüz mü?" diye fısıldadı. Yavaşça diz çöktü ve Dede Kabuk kalın boynunu ona doğru uzattı. Maya kabuğuna usulca dokundu. Güneşte kalmış bir nehir taşı gibi sıcak ve pürüzsüz hissettiriyordu.

Bekçi Priya, kaplumbağaların çok çok uzun yıllar yaşayabildiğini anlattı. "Bazıları Dede Kabuk'tan bile daha uzun yaşar," dedi. "Bu da demek oluyor ki bir kaplumbağaya bakmak çok büyük bir sözdür. Sadece bir günlük ya da bir haftalık değildir. Çok çok uzun sürer." Maya bunu düşündü. Bu kadar uzun bir söz önemli ve özel hissettiriyordu.

Maya, Bekçi Priya'nın Dede Kabuk'u beslemesine yardım etti. Ona taze yeşil yapraklar ve çıtır salatalık dilimleri verdiler. Dede Kabuk yavaşça hareket ediyordu ama sessiz bir mutlulukla yiyordu. Maya onun çiğneyişine kıkırdadı. "Acelesi yok," dedi. "Sorun değil," dedi Bekçi Priya. "Kaplumbağalar her şeyi yavaş yapar. Biz de sabırlı olmayı öğrenebiliriz."

Öğle yemeğinden sonra Bekçi Priya, Maya'ya ziyaretçi merkezini gösterdi. Duvarda büyük, boş bir pano vardı. "İnsanlara kaplumbağalara nasıl bakılacağını öğretecek bir pano istiyoruz," dedi. "Ama yapmaya vaktimiz olmadı." Maya boş panoya baktı ve içinde küçük bir heyecan kıpırtısı hissetti. "Ben yardım edebilirim!" dedi.

Maya ve Bekçi Priya renkli kâğıtlar, kalemler ve yapıştırıcı topladılar. Maya, tıpkı Dede Kabuk gibi kubbeli kabuğu ve yosun lekeleri olan büyük bir kaplumbağa çizdi. Önemli kelimeleri büyük harflerle yazdı: SU, YEMEK, BARINAK ve SABİR. Bekçi Priya, yeşil yapraklı sebzelerin ve sığ kapların resimlerini kesmesine yardım etti. Bütün öğleden sonra birlikte çalıştılar.

Maya panonun çocuklar için eğlenceli olmasını istedi. Üzerinde "Bir kaplumbağanın ömrü ne kadardır?" yazan bir çark ekledi. Çarkı çevirdiğinizde 50, 80 ve 100 yıl gibi sayılara geliyordu. Ayrıca kaplumbağa bilgileriyle dolu bir çevirmeli kitap yaptı. Her sayfa yeni bir şey gösteriyordu. "Bu, ziyaretçilerin öğrenmesine yardımcı olacak," dedi Bekçi Priya. "Harika bir iş çıkarıyorsun."

Güneş batmaya başlarken Maya panoya son çıkartmayı yapıştırdı. Çıkartmada mutlu bir kaplumbağa ve elinde yaprak tutan bir çocuk vardı. Geri çekilip baktı. Pano rengârenkti ve neşe saçıyordu. "Mükemmel!" dedi Bekçi Priya. "Artık herkes kaplumbağalara nasıl bakılacağını bilecek." Maya gurur duydu. O kadar çok gülümsemişti ki yanakları ağrıyordu.

Gitmeden önce Maya, Dede Kabuk'u bir kez daha ziyaret etti. Sıcak bir lambanın altında dinleniyordu. Yanına diz çöktü ve fısıldadı: "Sana bakmanın büyük bir söz olduğunu öğrendim. Tıpkı senin ömrün gibi çok çok uzun sürüyor." Dede Kabuk kehribar rengi gözlerini yavaşça kırptı. Maya onu anladığından emindi.

Bekçi Priya, Maya'ya "Çıracak Kaplumbağa Yardımcısı" yazan küçük bir rozet verdi. "Gerçekten bir fark yarattın," dedi. "Unutma, bir kaplumbağaya bakmak uzun bir sorumluluktur. Ama aynı zamanda neşe doludur." Maya rozeti tulumuna taktı. Mutlu ve gururlu hissetti. Dede Kabuk'u asla unutmayacağını biliyordu.

Eve dönerken Maya öğrendiği her şeyi düşündü. Kaplumbağalar harika sürüngeçlerdir. Çok çok uzun yıllar yaşarlar. Yemeğe, suya, barınağa ve bolca sabra ihtiyaçları vardır. Ama en çok da onlara çok uzun süre bakacak birine ihtiyaçları vardır. Maya büyüdüğünde kendi kaplumbağası olabileceğine karar verdi.

O gece Maya ailesine Dede Kabuk'u anlattı. Onlara rozetini gösterdi ve panoyu anlattı. "İnsanlara kaplumbağalara nasıl bakılacağını öğretmeye yardım ettim," dedi. "Ve bunun büyük bir söz olduğunu öğrendim." Annesi ve babası gülümsedi. Onunla gurur duyuyorlardı. Maya yavaş, uysal kaplumbağalar ve uzun, mutlu yıllar hayal ederek uykuya daldı.

Ertesi hafta Maya barınağı yeniden ziyaret etti. Pano ziyaretçilerle doluydu. Çocuklar çarkı çeviriyor ve sayılara şaşıryordu. Anne babalar çevirmeli kitabı okuyup başlarını sallıyordu. Maya uzaktan izledi. İçinde sıcacık bir duygu hissetti. Başkalarının bu harika sürüngenleri öğrenmesine yardım etmişti. Bu da onu çok mutlu ediyordu.

Maya, Dede Kabuk'u ziyaret etmeye devam edeceğini biliyordu. Kaplumbağalar hakkında öğrenmeye devam edecekti. Ve bir kaplumbağaya bakmanın sadece bir günlük ya da bir haftalık bir iş olmadığını hep hatırlayacaktı. Bu, tıpkı kaplumbağanın uzun, çok uzun ömrü gibi çok uzun süren büyük bir sözdür. Ve Maya bu söze hazırdı.